

Милош Комадина

НОЋ

У ведру и свежу, позну јесењу ноћ,
уз дах југоисточног ветра и пун месец,
под отворним небом усред Града, влада
присна кућевна атмосфера. Корачам,
ведра духа и пуна срца и осврћем се.
(А време кад је претила колера,
и време кад је претио нож, метак, куга). . .

Пред осветљеним излозима загрљени парови;
тужни мушкарци и жене озвезданих зеница.
Мистика малих улица, поглед навише:
Месец налегао на шуму антена,
светлуцави олуци на старим зградама.
Под крововима милион спавача зззззз. . .

Овај Град има велику душу ко ниједан.
И онда она са шеснаест година и очима позлате,
црвена плишана хаљина — слапови, каскаде, сан,
бела блуза, дугмад од седефа, усне од сна;
и ћутке он је хвата подруку погледом,
и они ходају упоредо, с осмехом, без речи,
кроз љубичасти Град, кроз светлост и сенку.

За нама све трагове бришу поливачи,
пред нама пун месец и дрво питомог багрема
над уличном светиљком листића трепери. . .

ОНА ЈЕ ТОЛИКО ЛЕПА

Она је толико лепа
да, кад је замишљам на пољани,
ја видим како јој се све траве и биљке
примичу почупаних коренова, а она,
склопљених очију, несвесна, лежи
на престолу од биља, који расте.

Када је замишљам у реци, она лежи
склопљених очију на стубу воде,
који се пење и диже високо у небо,
а дно реке остаје голо,
посуто шкољкама, рибама и шљунком.

Чујем је како у кухињи спушта поклопац,
и тихо пева успаванку нашем малом сину.
Ја лежим у кревету, само у панталонама,
новине су ми раширене преко лица,
а на сточићу поред мене је полупразна
флаша црног вина и пуна пепељара.

Затим устајем, чујем како дете плаче
скидам новине с лица и позивам:
Жено, дођи да ти кажем нешто!
Више ни речи. Она је толико лепа.